

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC PATTA proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 12605/02)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

18. dubna 2006

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Text rozsudku byl opraven dne 18. května 2006.*

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Patta proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

A. B. BAKA,

R. TÜRMEŇ

K. JUNGWIERT,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 28. března 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 12605/02) směřující proti České republice, kterou na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) dne 8. března 2002 podal k Soudu pan Ivo Patta („stěžovatel“), občan České republiky.

2. Stěžovatele zastupuje pan V. Vlk, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Soud dne 14. září 2004 prohlásil stížnost za částečně nepřijatelnou a rozhodl oznámit část stížnosti týkající se délky řízení vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatel se narodil v roce 1948, bydliště má v Praze.

5. Stěžovatelova babička vlastnila v Městci Králové dům a pozemek, které jí stát v roce 1960 zabavil a posléze jí je v roce 1969 vrátil. Dne 15. října 1970 uzavřela smlouvu o prodeji nemovitosti státní instituci (Střednímu odbornému učilišti zemědělskému v Městci Králové), která jí zaplatila 123 233,35 Kč (4 355 €). Následně byla část nemovitostí převedena na spotřební družstvo a na Městský úřad Městec Králové.

i. Řízení o vydání nemovitostí podle zákona o půdě

6. Dne 10. října 1991 vyzval stěžovatel vlastníky nemovitostí k jejich vydání v souladu se zákonem o půdě s tím, že jeho babička uzavřela kupní smlouvu v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek. Když tito jeho výzvu odmítli, požádal stěžovatel o vydání nemovitostí dne 4. prosince 1992 Okresní pozemkový úřad v Nymburce. Jeho podání bylo pozemkovému úřadu doručeno dne 7. prosince 1992.

7. Dne 7. ledna 1993 vyzval pozemkový úřad stěžovatele k předložení některých potřebných dokladů. Současně správní řízení do doby doplnění žádosti přerušil.

8. Stěžovatel doručil požadované doklady ve dnech 13. a 30. srpna 1993. Dne 26. června 1994 identifikoval předmětný pozemek.

9. Dne 7. září 1994 proběhlo místní šetření. Dne 15. září 1994 požádal pozemkový úřad Ministerstvo životního prostředí o možnost nahlédnout do jeho archivu za účelem nalezení kupní smlouvy z roku 1970. Dne 29. září 1994 poskytl městský úřad na žádost pozemkového úřadu ze dne 19. září 1994 doplňující podklady. Téhož dne a dále pak dne 17. října 1994 založil do spisu další doklady i stěžovatel.

10. Dne 23. listopadu 1994 objednal pozemkový úřad znalecký posudek, který byl vypracován dne 14. ledna 1995.

11. Dne 25. ledna 1995 objasnil stěžovatel na žádost pozemkového úřadu ze dne 13. ledna 1995 své vztahy k dalším rodinným příslušníkům.

12. Pozemkový úřad dne 31. ledna 1995 zamítl stěžovatelem uplatněný nárok s tím, že zatímco není jisté, že by jeho babička jednala v tísní, nemovitosti neprodávala za nápadně nevýhodných podmínek.

13. Dne 28. února 1995 se stěžovatel odvolal.

14. Ve dnech 14. dubna a 5. června 1995 Městský soud v Praze vyzval právního zástupce stěžovatele, aby upřesnil odvolání svého mandanta. Ten tak učinil ve dnech 1. června a 3. července 1995.

15. Stěžovatelovo odvolání bylo posléze rozesláno ostatním účastníkům řízení, kteří se k němu vyjádřili v srpnu 1995.

16. Dne 29. září 1995 městský soud rozsudkem zrušil rozhodnutí pozemkového úřadu a věc mu vrátil k podrobnějšímu zjištění skutkového stavu.

17. Dne 29. listopadu 1995 proběhl na městském úřadě v souladu s právním názorem městského soudu obsaženým v jeho rozsudku výslech svědků. Dále proběhlo místní šetření.

18. Ve dnech 8. prosince 1995 a 31. ledna 1996 založil stěžovatel do spisu další doklady.

19. Dne 21. února 1996 pozemkový úřad opět zamítl stěžovatelovu žádost o vydání předmětných nemovitostí.

20. Dne 6. března 1996 se stěžovatel odvolal, své odvolání doplnil dne 6. května 1996. Dne 8. července 1996 se k odvolání vyjádřil pozemkový úřad.

21. Dne 12. března 1997 se k odvolání vyjádřil žalovaný; jeho právní zástupce založil do spisu další podklady.

22. Rozsudkem ze dne 16. května 1997 městský soud rozhodnutí pozemkového úřadu potvrdil.

23. Dne 21. srpna 1997 podal stěžovatel ústavní stížnost, kterou dne 25. září 1997 na základě výzvy Ústavního soudu ze dne 2. září 1997 doplnil. Stěžovatel namítal, že nebyl obeslán k jednání konanému u městského soudu dne 16. května 1997 a že městský soud rozhodl v jeho nepřítomnosti.

24. Dne 10. října 1997 vyzval Ústavní soud účastníky řízení, aby se k ústavní stížnosti vyjádřili; tito tak učinili koncem října 1997.

25. Dne 20. ledna 1998 stěžovatel v návaznosti na výzvu Ústavního soudu ze dne 13. ledna 1998 sdělil, že trvá na konání ústního jednání.

26. Ve dnech 25. února a 9. června 1998 konal Ústavní soud ústní jednání, přičemž na posledním z nich rozhodl ve prospěch stěžovatele a zrušil rozsudek městského soudu.

27. Dne 30. července 1998 se řízení vrátilo před městský soud.

28. Ve dnech 6. srpna a 7. října 1998 doplnil stěžovatel svůj původní opravný prostředek. Ostatní účastníci řízení se k odvolání stěžovatele vyjádřili v prosinci 1998.

29. Dne 2. února 1999 vydal městský soud rozsudek, jímž znovu potvrdil rozhodnutí pozemkového úřadu.

30. Dne 14. června 1999 podal stěžovatel ústavní stížnost. V červenci a srpnu 1999 požádal Ústavní soud o zapůjčení spisů městského soudu a pozemkového úřadu.

31. V prosinci 1999 se soudkyně zpravodajka, již byla tato věc přidělena, vzdala mandátu soudkyně Ústavního soudu a v dubnu 2000 byla věc přidělena jinému soudci zpravodaji.

32. Ten dne 9. února 2001 vyzval účastníky řízení, aby se k ústavní stížnosti vyjádřili.

33. Ve dnech 30. dubna a 9. května 2001 navrhl stěžovatel, aniž byl zastoupen advokátem, aby bylo dokazování ve věci doplněno o soudní spis ohledně jeho žaloby o vydání věci projednávané Okresním soudem v Nymburce.

34. Stěžovatel dne 30. července 2001 podal, opět bez vědomí svého advokáta, námitku podjatosti vůči soudci zpravodaji. Dne 16. srpna 2001 sdělil stěžovatelův advokát v návaznosti na dopis Ústavního soudu ze dne 8. srpna 2001, že nespátřuje žádné důvody k vyloučení soudce zpravodaje pro podjatost. Ústavní soud dne 29. srpna 2001 námitku stěžovatele zamítl.

35. Dne 18. září 2001 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost podanou stěžovatelem pro její zjevnou neopodstatněnost.

ii. Řízení o vydání nemovitostí podle zákona o mimosoudních rehabilitacích

36. Dne 10. října 1991 vyzval stěžovatel Střední odborné učiliště zemědělské k vydání nemovitostí v souladu se zákonem o mimosoudních rehabilitacích. Jelikož Střední odborné učiliště zemědělské jeho žádost odmítlo, uplatnil stěžovatel dne 18. března 1992 návrh na vydání nemovitostí u Okresního soudu v Nymburce. Dne 24. března 1992 byl stěžovatel soudem vyzván k doplnění svých podání, což učinil dne 7. dubna 1992.

37. Dne 13. května 1992 se k návrhu vyjádřil žalovaný.

38. Dne 18. září 1992 konal okresní soud ústní jednání, které bylo za účelem prostudování listinných důkazů, provedení výslechu svědků a ověření existence znaleckého posudku odročeno na neurčito.

39. Dne 20. září 1994 informoval okresní soud pozemkový úřad, že u něj probíhá restituční řízení na základě návrhu, který stěžovatel podal podle zákona o půdě.

40. Dne 8. února 1996 požádal soud pozemkový úřad o zapůjčení spisu. Dne 2. května 1996 informoval pozemkový úřad soud o stavu správního řízení a objasnil, že nemůže správní spis zapůjčit, protože byl postoupen městskému soudu.

41. Dne 15. července 1996 sdělil stěžovatel okresnímu soudu v návaznosti na jeho dotaz ze dne 4. července 1996, že trvá na pokračování řízení, přestože je tentýž restituční nárok předmětem řízení před pozemkovým úřadem. Dne 23. prosince 1996 odpověděl pozemkový úřad na dotaz okresního soudu ze dne 29. listopadu 1996 tak, že restituční řízení vedené před městským soudem podle zákona o půdě stále trvá.

42. Ve dnech 20. června a 31. července 1997 stěžovatel předložil svůj vlastní rozbor celého případu.

43. Dne 29. července 1997 okresní soud řízení zastavil s odůvodněním, že o věci není příslušný rozhodovat.

44. Usnesením* ze dne 6. listopadu 1997 Krajský* soud v Praze k odvolání stěžovatele ze dne 19. srpna 1997 zrušil usnesení okresního soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

45. Stěžovatel dopisem ze dne 16. března 1998 informoval okresní soud o změně právního zástupce.

* Původní znění rozsudku bylo opraveno Soudem dne 18. května 2006.

46. Dne 8. dubna 1998 byla stěžovatelova věc přidělena jiné soudkyni okresního soudu.

47. Dne 9. dubna 1998 byl spis zapůjčen Ústavnímu soudu, který jej vrátil dne 31. července 1998.

48. Mezitím dne 22. června 1998 založil stěžovatel do spisu plnou moc nového právního zástupce.

49. Dne 23. října 1998 vyzval okresní soud právního zástupce stěžovatele, aby předložil některé nové listiny a upřesnil žalobní petit. Dne 27. října 1998 podal právní zástupce soudu návrh na přerušení řízení s tím, že rozsudek městského soudu ze dne 16. května 1997 byl zrušen nálezem Ústavního soudu a že všechny potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spise, který se nachází u městského soudu. Dne 17. listopadu 1998 doplnil právní zástupce stěžovatele žalobní petit. Podání bylo dne 2. prosince 1998 zasláno právnímu zástupci žalovaného.

50. Dne 4. prosince 1998 okresní soud řízení přerušil; toto usnesení nabylo právní moci dne 6. ledna 1999.

51. Ve dnech 18. února, 3. srpna a 15. prosince 2000 a 28. února 2001 se okresní soud dotazoval na stav restitučního řízení vedeného podle zákona o půdě.

52. Dne 20. června 2001 byl spis opět zapůjčen Ústavnímu soudu, který jej vrátil dne 27. září 2001.

53. Dne 1. října 2001 informoval právní zástupce stěžovatele okresní soud, že řízení podle zákona o půdě bylo ukončeno rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 18. září 2001 a že restituční řízení může být před soudem obnoveno. Okresní soud v tomto smyslu rozhodl dne 6. února 2002, usnesení nabylo právní moci dne 22. března 2002. Mezitím dne 22. listopadu 2001 požádal soud pozemkový úřad a městský soud o zapůjčení příslušných spisů.

54. Dne 17. června 2002 změnil stěžovatel právního zástupce. Dne 12. července 2002 podal žalovaný vyjádření k žalobě stěžovatele.

55. Dne 23. července 2002 konal okresní soud ústní jednání, které bylo odročeno na 26. září 2002. Další jednání nařízené na 28. listopadu 2002 muselo být z důvodu pracovní neschopnosti soudkyně odročeno na 9. ledna 2003.

56. Dne 28. ledna 2003 založil stěžovatel do spisu další listinné důkazy. Dne 21. února 2003 se k nim vyjádřil žalovaný. Dne 17. března 2003 se k předchozímu vyjádření žalovaného vyjádřil stěžovatel.

57. Okresní soud dne 28. března 2003 řízení z důvodu své nepříslušnosti zastavil a věc předal pozemkovému úřadu. Dne 19. srpna 2003 Krajský soud v Praze* soud k odvolání stěžovatele ze dne 20. května 2003 napadené rozhodnutí potvrdil jako správné.

58. Dne 25. února 2004 zamítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelem dne 10. listopadu 2003 s tím, že soud nižšího stupně rozhodl v souladu s vnitrostátním právním řádem. Dne 24. května 2004 byla věc postoupena pozemkovému úřadu.

59. Stěžovatel dne 21. května 2004 podal ústavní stížnost, již Ústavní soud dne 5. října 2004 odmítnul, mimo jiné s odůvodněním, že řízení je *de facto* uzavřené vzhledem k tomu, že restituční řízení vedené podle zákona o půdě, jehož předmětem byly tytéž nemovitosti, bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím pozemkového úřadu.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY

60. Stěžovatel tvrdí, že délka restitučního řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené délky“ ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní :

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

1. Řízení o vydání nemovitostí podle zákona o půdě

61. Relevantní období započalo dne 7. prosince 1992 a skončilo dne 18. září 2001. Probíhalo tedy na třech stupních více než osm let a devět měsíců. Soud v tomto ohledu nesdílí názor vlády, že délka řízení činila šest let, sedm měsíců a osmnáct dnů. Je sice pravdou, že pozemkový úřad dne 7. ledna 1993 řízení přerušil do doby doplnění správního spisu (§ 7 výše), tato skutečnost však nemá vliv na celkovou délku řízení.

A. K přijatelnosti

62. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy; jiný důvod nepřijatelnosti Soud neshledal, proto ji prohlásil za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

63. Vláda poukazuje na složitost restitučního řízení. Dále uvádí, že stěžovatel k délce řízení sám přispěl, když svůj restituční nárok nedoložil řádnými podklady a opakovaně využíval možnosti podávat opravné prostředky proti rozhodnutím ve věci samé. Jeho právní zástupce musel být navíc opakovaně vyzýván k doplnění podání svého klienta, dvakrát je doplnil stěžovatel sám.

64. Pokud jde o postup státních orgánů, vláda je toho názoru, že pozemkový úřad a městský soud projednaly stěžovatelovu věc bez průtahů. Uznává však, že v řízení o druhé ústavní stížnosti došlo k jistým průtahům, které byly zčásti způsobeny nekvalifikovanými návrhy stěžovatele na doplnění dokazování a na vyloučení soudce zpravodaje z projednávání jeho ústavní stížnosti.

65. Stěžovatel s tvrzeními vlády nesouhlasí. Namítá, že řízení nebylo zvláště složité. Tvrdí, že k délce řízení ničím nepřispěl a že mu nelze vytýkat, že využil všech na vnitrostátní úrovni dostupných opravných prostředků. Stěžovatel je toho názoru, že průtahy v řízení byly způsobeny soudními orgány.

66. Soud připomíná, že přiměřenost délky soudního řízení je třeba hodnotit s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele, postup vnitrostátních orgánů a rovněž podle toho, co je pro stěžovatele v řízení v sázce (viz např. *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

67. Soud souhlasí s vládou, že předmětné řízení vykazovalo určitý stupeň složitosti. Stěžovatel svá podání několikrát upřesňoval, měnil a doplňoval. Soud se domnívá, že tyto faktory ztěžovaly práci správního orgánu i soudů, avšak nemůže souhlasit s tím, že by složitost případu byla taková, že by sama o sobě ospravedlňovala celkovou délku řízení.

68. K postupu orgánů Soud uvádí, že pozemkový úřad ve věci postupoval rychle a že soudní řízení, kromě řízení před Ústavním soudem, obecně probíhala běžným tempem; stěžovatel podal ústavní stížnost dne 14. června 1999, avšak Ústavní soud rozhodl teprve dne 18. září 2001 (§ 30 a 35 výše). Je pravdou, že Ústavní soud musel mezitím rozhodnout o

stěžovatelově návrhu na vyloučení soudce zpravodaje, to však způsobilo jen zanedbatelné zpoždění (§ 34 výše).

69. Dále, Soud neshledal důvody k vyslovení závěru, že by stěžovatel svým chováním řízení zdržoval, přestože určitá období nečinnosti lze stěžovateli přičíst k tíži (§ 8 výše). Ohledně argumentu vlády, že stěžovatel přispěl k průtahům v řízení tím, že využíval opravných prostředků proti rozhodnutím ve věci samé, Soud připomíná, že stěžovateli nelze vytýkat, že plně využíval veškerých prostředků, které mu vnitrostátní právo k ochraně jeho zájmů poskytuje (viz, *mutatis mutandis*, rozsudek ve věci *Yağcı a Sargin proti Turecku*, ze dne 8. června 1995, série A, č. 319-A, § 66).

Po posouzení všech skutečností, které mu byly přeloženy, a s ohledem na svou judikaturu v dané oblasti dospěl Soud k závěru, že délka řízení v projednávané věci je nepřiměřená a nesplňuje požadavek na jeho „přiměřenou délku“.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

2. Řízení o vydání nemovitostí podle zákona o mimosoudních rehabilitacích

70. Relevantní období započalo dne 18. března 1992. Pokud jde o den ukončení předmětného řízení, Soud sdílí názor vlády, že *dies ad quem* nastal dne 5. října 2004, kdy Ústavní soud odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost (§ 59 výše). Řízení tedy trvalo více než dvanáct let a šest měsíců pro čtyři* stupně soudní soustavy. V této souvislosti Soud nezastává též názor jako vláda, tedy že řízení trvalo devět let, čtyři měsíce a jeden den. Přestože bylo řízení skutečně v období od 6. ledna 1999 do 22. března 2002 přerušeno (§ 50 a 53 výše), nemá jeho přerušování na celkovou délku řízení vliv.

A. K přijatelnosti

71. Soud konstatuje, že tato část stížnosti není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy; jiný důvod nepřijatelnosti Soud neshledal, proto ji prohlásil za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

72. Vláda konstatuje, že řízení bylo složité, zejména s ohledem na současně probíhající řízení před pozemkovým úřadem. Dále musel okresní soud před postoupením věci pozemkovému úřadu vyřešit otázku aplikace zákona o půdě.

73. Vláda rovněž uvádí, že stěžovatel přispěl k prodloužení řízení podáním žaloby vykazující vady a opravných prostředků proti rozhodnutím okresního soudu o zastavení řízení, podáním dovolání a ústavní stížnosti; stěžovatel se naopak opomenul odvolat proti usnesení okresního soudu o přerušování řízení.

74. V případě postupu vnitrostátních orgánů vláda připouští existenci jistých průtahů v řízení před soudem prvního stupně.

75. Stěžovatel se proti tvrzením vlády ohrazuje.

76. Soud odkazuje na kritéria své judikatury uvedená výše v § 66. S ohledem na skutkový stav věci se Soud domnívá, že řízení je již svou povahou do jisté míry složité. Nedomnívá se však, že lze samotnou složitostí tohoto případu ospravedlňovat celkovou délku řízení.

77. K postupu vnitrostátních orgánů Soud uvádí, že v řízení nastala jistá období nečinnosti. Zejména došlo k dvouletým průtahům v době od 18. září 1992, kdy okresní soud konal první ústní jednání, do 20. září 1994, kdy byl soud informován o restitučním řízení vedeném u pozemkového úřadu (§ 38 a 39 výše). Dále okresnímu soudu trvalo zhruba rok a pět měsíců, než se obrátil na pozemkový úřad se žádostí o zapůjčení správního spisu (§ 40

výše). K dalším průtahům v délce zhruba sedmi měsíců došlo mezi 23. prosincem 1996, kdy pozemkový úřad sdělil okresnímu soudu, že správní řízení ještě nebylo skončeno, a 29. červencem 1997, kdy soud řízení zastavil (viz § 41 a 43 výše).

78. Soud připouští, že stěžovatel k délce řízení částečně přispěl; nedomnívá se však, že by svým jednáním řízení zdržoval. K argumentu vlády, že stěžovatel přispěl k průtahům v řízení tím, že využíval opravných prostředků proti soudním rozhodnutím, Soud opakuje, že stěžovateli nelze vytýkat, že plně využíval veškerých prostředků, které mu vnitrostátní právo k ochraně jeho zájmů poskytuje (§ 69 výše).

79. Po posouzení všech skutečností, které mu byly stranami přeloženy, dospěl Soud k závěru, že délka řízení v projednávané věci byla nepřiměřená a nesplňuje požadavek na jeho „přiměřenou délku“.

K porušení článku 6 odst. 1 tudíž došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

80. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

81. Stěžovatel požaduje náhradu hmotné škody ve výši 1 300 000 Kč (45 816 €) a dále částku 300 000 Kč (10 573 €) z titulu morální újmy.

82. Vláda namítá, že mezi tvrzeným porušením Úmluvy a údajnou hmotnou škodou neexistuje souvislost. Pokud jde o náhradu morální újmy, ponechává tuto otázku na úvaze Soudu.

83. Soud neshledává jakoukoli příčinnou souvislost mezi zjištěným porušením Úmluvy a údajnou materiální škodou, tento nárok tedy zamítá. Soud však stěžovateli na spravedlivém základě z titulu morální újmy přiznává částku 6 000 €.

B. Náklady řízení

84. Stěžovatel dále požaduje částku 87 000 Kč (6 066 €) z titulu náhrady nákladů řízení před vnitrostátními soudy a částku 68 000 Kč (2 397 €) z titulu náhrady nákladů řízení před Soudem.

85. Vláda připomíná, že náhrada nákladů vnitrostátního řízení může být přiznána, jestliže je stěžovatel vynaložil s cílem zabránit zjištěnému porušení Úmluvy. Částku požadovanou z titulu náhrady nákladů řízení před Soudem vláda považuje za přemrštěnou a jako postačující navrhuje přiznání částky ve výši 300 až 400 €.

86. Pokud jde o náhradu nákladů vnitrostátního řízení, Soud se ztotožňuje s názorem vlády, že tyto nebyly vynaloženy s cílem zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit. Tuto část návrhu tedy zamítá.

87. K nákladům řízení vedeného stěžovatelem před Soudem tento připomíná, že není vázán domácími měřítky ani praxí, i když je může použít jako pomocný nástroj (viz např. rozsudek ve věci *Tolstoy Miloslavsky proti Spojenému království* ze dne 13. července 1995, série A č. 316, str. 83, §77, a rozsudek ve věci *Baskaya a Okçuoglu proti Turecku*, č. 23536/94 a 24408/94, § 98, ESLP 1999-IV). Na spravedlivém základě a s ohledem na okolnosti případu považuje Soud za přiměřenou náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 €.

C. Úroky z prodlení

88. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* zbývající část stížnosti za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že v případě restitučního řízení podle zákona o půdě došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že v případě restitučního řízení podle zákona o mimosoudních rehabilitacích došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 6 000 € (šest tisíc eur) z titulu náhrady morální újmy a částku 1 000 € (jeden tisíc eur) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do okamžiku zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 18. dubna 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda